

Arrest

nr. 91 602 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en verklaart op 2 of 3 juli 2011 in België te zijn aangekomen, diende op 2 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

1.2. Op 20 juli 2012 werd de verzoeker aangetroffen te Antwerpen. Er werd door de politie op 21 juli 2012 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf en informaticafraude.

1.3. Op 21 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. Op 24 juli 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

1.5. Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten E(...) C(...) J(...)
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn: Nigeria
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

Reden van de beslissing:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

1.6. Op 24 juli 2012 werd ten aanzien van de verzoeker eveneens een beslissing genomen houdende tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). De vordering tot invrijheidsstelling die de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd bij beschikking van 6 augustus 2012 van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verworpen en ook het beroep tegen deze beschikking werd bij arrest van 14 augustus 2012 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen als ongegrond verworpen.

1.7. Op 26 juli 2012 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 2 mei 2012 niet in overweging wordt genomen.

1.8. Op 1 augustus 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 23 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die het beroep verwerpt bij arrest nr. 87 986 van 21 september 2012 en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen, werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt :

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

*Overeenkomstig voormelde bepaling **moet** de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.*

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk”

Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat deze exceptie betreft.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“§ 2.- De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.
[...].”*

Artikel 52/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. [...]. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

[...]

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de gevallen zoals bedoeld in artikel 74/6, §1bis van de vreemdelingenwet, onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 74, §2 van het vreemdelingenbesluit beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde, wanneer de betrokken vreemdeling in het Belgische Rijk een asielaanvraag indient én deze vreemdeling in een welbepaalde plaats wordt vastgehouden, bij het vaststellen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen, niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker *in casu* op 24 juli 2012 een beslissing werd genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) én dat de verzoeker op diezelfde datum een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden (bijlage 26), zodat *in casu* de voorwaarden zoals bepaald in artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit zijn vervuld. Zodoende diende de gemachtigde van de staatssecretaris, in toepassing van artikel 52/3, §2 van de vreemdelingenwet vast te stellen dat de verzoeker valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “*moet*” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoeker betwist in het kader van de uiteenzetting van zijn enig middel dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij betoogt als volgt: “*Meer nog, verzoeker is tevens in het bezit van een geldig Schengenvisum geldig tot december 2012. Het paspoort met daarin het aangebrachte visum is in het bezit van verwerende partij.*” De verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen en brengt thans geen enkel begin van bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat hij in het bezit zou zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De beweringen van de verzoeker vinden bovendien geen steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich meerdere kopieën van verzoekers Nigeriaans paspoort bevinden alsook het administratief verslag vreemdelingecontrole opgesteld door de Politie te Antwerpen op 21 juli 2012 en het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie inzake het hoger beroep tegen de beschikking van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van

6 augustus 2012 waarbij de hechtenis van de verzoeker werd gehandhaafd, advies dat bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen van 14 augustus 2012 volledig werd bijgetreden en overgenomen. Uit deze gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum en dat hij slechts in het bezit was van een Nigeriaans paspoort afgegeven te Abuja en geldig tot 9 februari 2016. De gemachtigde van de staatssecretaris kon *in casu* dan ook op goede gronden vaststellen dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 2 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

De vaststelling dringt zich niettemin op dat de verzoeker zich in het verzoekschrift beroept op een schending van artikel 13 van het EVRM, bepaling die hoger in hiërarchie staat dan voormelde bepalingen van Belgisch recht. Het past dan ook om, vooraleer uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het onderhavig beroep, de genoemde grief te onderzoeken.

4. Onderzoek van de grief ontleend aan het EVRM

In een enig middel beroept de verzoeker zich onder meer op een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* artikel 13 van het EVRM. Na een algemene en louter theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, zet de verzoeker het volgende uiteen:

“In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker - rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet - niet op een correcte manier werd bejegend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel. In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten. Meer nog, verzoeker is tevens in het bezit van een geldig Schengenvisum geldig tot december 2012. Het paspoort met daarin het aangebrachte visum is in het bezit van verwerende partij.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleent om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”

Dat conform artikel 13 van het EVRM eenieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel - in het kader van de wettigheidstoetsing - dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd. Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken tracht snel snel verzoeker te repatriëren terwijl hij het recht heeft zich te verweren tegen de weigering van de bestreden beslissing.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.”

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). *In casu* beroept de verzoeker zich enkel op een schending in van artikel 13 EVRM en geeft hij niet aan welk door het EVRM gewaarborgd recht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, zodat de grief ontleend aan artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 30 november 2007, nr. 177 451, Claessens).

Bijkomend kan worden vastgesteld dat de verzoeker, zo hij met de stelling *“zich op een niet correcte manier bejegend (te voelen) door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleent om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten”* zou doelen op een schending van artikel 14 van het EVRM, geen schending van het genoemde artikel 14 aannemelijk maakt. De verzoeker beperkt zich immers tot de loutere bewering dat de verweerder in gelijkaardige gevallen een termijn voor vrijwillig vertrek verleent, zonder echter dit standpunt aan de hand van enig concreet gegeven te onderbouwen. Met dergelijk betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat de bestreden beslissing hem het genot van enig door het EVRM gegarandeerd recht onttrekt en maakt hij niet aannemelijk dat personen in gelijkaardige situaties door de verweerder verschillend worden behandeld (cf. EHRM 26 november 1991, nr.13166/87, Sunday Times II/Verenigd Koninkrijk),

Aangezien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van artikel 14 van het EVRM, kan de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, zo al ontvankelijk, hoe dan ook niet worden weerhouden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker geen verdedigbare grief heeft aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Het thans voorliggende beroep is, om de onder punt 3 uiteengezette redenen, niet ontvankelijk. De door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE